STADIONUL, ȘCOALĂ A EDUCAȚIEI

Știm că, odată cu minunatele împliniri, cu marile succese realizate în economie, în dezvoltarea științei și culturii s-au produs, îndeosebi în ultimii ani, profunde transformări și în conștiința oamenilor muncii din țara noastră, afirmîndu-se tot mai mult principiile eticii și echității socialiste, trăsăturile morale ale omului nou, spiritul de abnegație și devotament față de idealurile societății în care trăim.

Prin larga sa dezvoltare, prin sutele de mii de tineri pe care-i reunește pe stadioane, mediul sportiv a devenit, mai demult, locul unde se desfășoară — și trebuie să se desfășoare din ce în ce mai bine, cu mai multă eficiență — o permanentă activitate educativă. Integrată organic în procesul complex de pregătire a sportivilor, munca de educație a început să devină obiectiv prioritar în toate unitățile mișcării sportive, reflectindu-se nemijlocit atît în comportarea — în familie, la locul de muncă sau în școală, în societate — cît și în nivelul performanțelor realizate de cei cărora le dăruim, din tribune, încurajările și aplauzele noastre, ale spectatorilor.

Continuînd să consemnăm, la această rubrică, reușitele, experiențele bune întîlnite în loturile reprezentative, la cluburi și asociații, ne oprim, ca și altădată, și asupra unor aspecte negative a căror existență dovedește că mai sînt multe, foarte multe de făcut pentru educarea tuturor sportivilor, cadrelor tehnice, a altor specialiști, la nivelul cerințelor formulate, după cum este binecunoscut, prin importante documente de partid referitoare la rolul și sarcinile mișcării sportive în ansamblul procesului de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate în țara noastră.

EXEMPLUL TINERILOR SCRIMERI

Promisiunile reprezentanților „noului val" în scrimă, făcute cu doi-trei ani în urmă, n-au rămas simple expuneri de intenții. În fiecare dintre cele patru loturi reprezentative prezența lor și implicit titularizarea apar justificate. Cadeții au crescut, s-au maturizat mult. Ei își pot îngădui să aspire la o consacrare definitivă. Iar Olimpiada constituie un mijloc direct, decisiv, de realizare a unui asemenea obiectiv.

Ne spunea **Petru Kuki**, anul trecut, după ce cucerise pentru a doua oară consecutiv titlul de campion mondial de tineret: **„Plec la Budapesta, la mondialele seniorilor, cu gîndul la... Montreal!"** A fost, într-adevăr, un examen foarte util, pe plan orientativ, pentru talentatul nostru floretist, o modalitate de a-și îmbogăți experiența, pentru J.O., o cunoaștere a tacticii și strategiei cu care trebuie să operezi în competiții alături de seniori. De atunci, Kuki, cu gîndul la Olimpiadă, a muncit și mai mult, cu perseverența sa de totdeauna, a făcut (și a reușit) să se autodepășească, încît astăzi antrenorii — unanim — își pun mari nădejdi în acest tînăr sportiv.

Între mușchetari, Petru Kuki este departe de a constitui un caz de excepție. Muncă serioasă, conștiincioasă, perseverentă, plină de răspundere, iată atu-ul multor altor tineri scrimeri din loturile naționale. Tot în floretă reține atenția revenirea spectaculoasă a lui **Cristian Dinu**, pildă de disciplină și seriozitate, ambiția și tenacitatea de care dau dovadă **Magdalena Bartoș** și **Elena Pricop.** Este îmbucurător, de asemenea, faptul că **Ioan Pop, Cornel Marin, Mihai Frunză** și **Ion Pantelimonescu**, sabreri lansați în ultimii ani, **Octavian Zidaru, Paul Szabo** și **Liviu Angelescu**, reprezentanți ai pleiadei tinerilor noștri spadasini, nu consideră lipsită de sens suplimentarea eforturilor în pregătire, prezența la un proces de instruire cît mai complex, abordarea cu toată atenția a fiecărui asalt. Semne bune.

Ora plecării la Montreal este încă departe. Ea presupune noi și noi confruntări sportive (pentru cadeți chiar o ediție a Campionatelor mondiale în aprilie). Deci noi străduinți și, oricum, noi emoții. Dar, cu luciditate, cu o capacitate recunoscută de a face față eforturilor de durată, exponenții „noului val" așteaptă cu optimism toate colocviile preolimpice.

Tiberiu STAMA

ÎN LOTURILE OLIMPICE, MUNCĂ INTENSĂ, DISCIPLINĂ, DORINȚĂ UNANIMĂ DE AFIRMARE

Apropierea startului olimpic de la Montreal face să crească interesul numeroșilor amatori de sport din țara noastră față de pregătirile și rezultatele celor care, la această oră, candidează la titularizarea în echipa reprezentativă a României. Informațiilor și comentariilor publicate pînă acum de ziarul nostru, le adăugăm în această pagină sinteza principalelor concluzii desprinse dintr-o recentă analiză a muncii de educație desfășurată în loturile olimpice. Facem acest lucru în mod direct, fără să mai insistăm asupra importanței cu totul deosebite pe care o are cultivarea înaltelor însușiri și trăsături morale, în însăși afirmarea sportivilor de performanță în arena olimpică.

Ar trebui, poate, să spunem chiar de la început că, pentru pregătirea politico-ideologică și cultural-educativă a sportivilor și antrenorilor din loturile olimpice, s-a realizat și se aplică cu bune rezultate un sistem unitar și complex, bazat pe forme și mijloace variate, ceea ce a dus la eliminarea multor neajunsuri semnalate în perioada care a precedat ediția trecută a Jocurilor Olimpice. Nu ne propunem, desigur, enumerarea formelor și mijloacelor de care aminteam. Esențial ni se pare faptul că în folosirea acestora cu o mai mare eficiență s-au angajat, cu responsabilitate și deplină convingere, toți cei care se ocupă direct de pregătirea olimpică, activul federațiilor de specialitate, cadrele tehnice și mulți dintre sportivi, ei înșiși inițiatori și organizatori ai unor frumoase activități cultural-educative.

În toate loturile se muncește intens. Cu ambiție și modestie, cu dorința unei permanente autodepășiri. S-a înțeles că talentul singur nu ajunge pentru acel mult dorit pas spre medaliile de la Montreal. A trecut și vremea micilor „concesii", făcute din greșita înțelegere a nevoii de... relaxare. Drumul spre podiumul olimpic cere o disciplină totală în pregătire, în comportare, în respectarea în mod deliberat și conștient a tuturor rigorilor impuse sportivului de performanță, în valorificarea maximă a talentului, a calităților fizice și morale.

Eforturi susținute pentru realizarea tuturor acestor cerințe s-au remarcat la lotul de gimnastică feminină — grupa din municipiul Gh. Gheorghiu-Dej — care poate fi considerat un exemplu de urmat, la cele de lupte greco-romane și libere, box, canotaj feminin, caiac-canoe, scrimă.

Ne bucură, desigur, aceste realizări, dar — așa cum rezultă din analiza la care ne-am referit — sînt, încă, de semnalat destule neajunsuri și deficiențe asupra cărora factorii de resort, precum și sportivii înșiși, vor trebui să-și îndrepte mai mult atenția. Unele acțiuni cultural-educative păstrează un caracter formal, nu atrag la o participare activă sportivii din loturile olimpice. În procesul de instruire multilaterală se mai constată întîrzieri de la antrenamente, menajarea de... efort, nerespectarea indicațiilor date de antrenori sau medici. Trebuie spus că uneori, deși au fost sesizate la timp, asemenea abateri n-au fost analizate cu exigența și fermitatea cuvenite. Chiar dacă asemenea cazuri au fost puține, considerăm că ele trebuie grabnic rezolvate prin intensificarea și adîncirea muncii educative în toate loturile olimpice. Aceasta cu atît mai mult cu cît acum s-a intrat în ultima etapă a pregătirilor pentru J.O. și este de datoria tuturor celor angrenați în această importantă acțiune să facă totul pentru îndeplinirea integrală a obiectivelor privind reprezentarea cu cinste și demnitate a sportului românesc la marile întreceri olimpice de la Montreal.

Dan GÂRLEȘTEANU

CROSA ȘI „BRĂȚARA DE AUR"

Ne-am aflat, de curînd, la Miercurea Ciuc, orașul în care lumea sportului este dominată de hocheiști, acolo unde, se știe, există și valoroasa echipă Sport Club M. Ciuc care activează în prima divizie a țării.

La sediul acestui club am aflat de o foarte interesantă metodă de creștere a noi elemente pentru echipa primă. Elevii mici, care patinează bine și iubesc hocheiul, sînt îndrumați spre Școala sportivă, apoi spre Liceul special de hochei unde există o clasă în care toți cei 30 de elevi sînt și hocheiști de perspectivă.

Am urmărit și antrenamentele divizionarei A și ne-am convins că la S.C. Miercurea Ciuc există preocupare permanentă atît pentru asigurarea „schimbului de mîine", cît și pentru ridicarea măiestriei sportive a hocheiștilor. **„Dar la realizarea profesională a sportivilor dv. vă gîndiți?"** l-am întrebat pe președintele clubului, **Carol Krausz.**

Răspunsul său ne-a dovedit că nici acest aspect nu este pierdut din vedere: lotul echipei de seniori cuprinde 20 de jucători dintre care doi (**Gh. Roth** și **A. Lazăr**) sînt medici veterinari, iar ceilalți 18 urmează cursurile unor școli tehnice (de construcții și electromecanică) din Miercurea Ciuc. Și o remarcă plăcută: dintre aceștia din urmă cei mai buni la învățătură sînt chiar cei doi membri ai lotului olimpic al României, aflați în prezent la J.O. de la Innsbruck: **Elöd Antal** și **Sandor Gall. (M. FR.).**

Pag. a 6-a Sportul

Pe urmele materialelor publicate

SEMNUL DE ÎNTREBARE RĂMÎNE...

Recent, la rubrica noastră pe teme de educație, numele lui **Alexandru Prohor**, fost finalist al campionatelor naționale de box la categoria grea și de cîțiva ani rugbyst la C.S.M. Sibiu, în prima divizie, era alăturat unor calificative deloc onorante: **pretenții materiale nejustificate, atitudini de vedetism, absențe nemotivate de la antrenamente și jocuri oficiale, pierderea nopților prin localuri, consum de băuturi alcoolice, părăsirea echipei...** Aceste catalogări fuseseră făcute de președintele clubului sibian, prof. **Gh. Jula**, în cadrul unei discuții cu corespondentul nostru **Ilie Ionescu.** Ulterior, într-o scrisoare adresată redacției, Al. Prohor se dezicea cu energie de cele afirmate în legătură cu conduita sa. Pentru stabilirea adevărului, am stat de vorbă la Sibiu cu președintele C.S.M., cu membrii Comisiei județene de rugby, cu alte persoane care îl cunoșteau pe Prohor, apoi cu acesta la Alba Iulia (unde s-a mutat din toamnă, ca lăcătuș la I.J.C.M. și în perspectiva exercitării funcției de instructor de box, precum și ca jucător în divizionara B de rugby, Constructorul). Aveam să descoperim, astfel, că „oaia neagră" nu era chiar atît de neagră cum fusese descrisă și că izbucnirea celor de la C.S.M. împotriva jucătorului de rugby se datora faptului că acesta a plecat de la echipă. Plecarea însă era îndreptățită de mutarea lăcătușului Alexandru Prohor **în interes de serviciu de la întreprinderea** „Independența" Sibiu la I.J.C.M. Alba.

Referitor la calificativele cu care fusese „onorat", din discuțiile cu reprezentanții clubului C.S.M. a rezultat că Prohor nu a ridicat alte pretenții de ordin material în afară de neacceptarea noii locuințe (Gh. Jula: **„nu a condiționat rămînerea la echipă de obținerea altor avantaje materiale"**; prof. A. David metodist la C.J.E.F.S. Sibiu: **„singurul lucru care nu-i convenea era casa"**). Lipsise într-adevăr de la antrenamente vreo două săptămîni și de la un meci în campionatul trecut dar — explica el — aceasta pentru că, după o înfrîngere la scor suferită de C.S.M. în fața formației Steaua, la București, antrenorul **Boboc** își vărsase focul pe el înjurîndu-l brutal. A spus atunci că nu va mai veni la pregătiri pînă ce antrenorul nu-i va cere scuze... (**„Se ducea rar la localuri"**, spunea secretarul comisiei județene de rugby, **Iulian Popescu: „prin comportarea sa pe șantier sau la antrenamente, în viața de familie și în societate, mi-a dovedit că este un om serios. Dacă vreți să știți adevărul, Prohor nu bea!"**, declara antrenorul Constructorului Alba Iulia, arhitect **I. Fleissig**).

Am cerut și procesele verbale ale ședințelor de analiză ale secției de rugby a C.S.M. pentru a nota argumente mai solide privind comportarea lui Prohor, dar nu exista nici o referire la actele de care fusese acuzat! De ce nu se vorbise niciodată de ele? Și, dacă au existat abateri, de ce apăreau acum, după mult timp de la comitere, atît de exacerbate? Tot din discuțiile avute la Sibiu a rezultat că Prohor își vedea de treabă, era un om potolit.

În finalul discuției consemnate de corespondentul nostru și publicată sub titlul **„Dar pînă la sancțiune?"** (la sancțiunea care urma să-i fie aplicată), redacția ridica acest semn de întrebare important și justificat de faptul că și ceilalți sportivi de la C.S.M. criticați erau dintre cei care plecaseră. Semnul de întrebare nu numai că rămîne, dar generează și altele privitoare la modul în care este înțeleasă și se desfășoară munca de educație în această unitate...

Aurelian BREBEANU

CUI FOLOSEȘTE?

Explicarea unor eșecuri prin învinuirea unor sportivi sau antrenori care nu mai aparțin echipei a devenit pentru unele cluburi o „portiță" pentru a acoperi propriile greșeli. În urmă cu patru luni, sub titlul **„Marile performanțe pretind sportivilor muncă perseverentă, disciplină, dăruire"** se criticau și aspecte negative din comportarea rugbyștilor Valeriu Iorgulescu și Emanoil Ene, de la divizionara A, **Minerul Gura Humorului.** Iată, însă, că primim din partea asociației (sub semnătura ing. V. Negoescu) o scrisoare în care se menționează, printre altele, faptul că cele scrise atunci s-ar datora **„informațiilor eronate ale antrenorului C. Macovei".** Din păcate, **însă această precizare (de altfel, departe de realitate) este făcută după ce biroul secției a renunțat la serviciile antrenorului!** De ce acum și de ce nu atunci? De altfel, și celelalte „precizări" din scrisoare cu privire la articolul **„Nu numai sancțiuni, ci și muncă de educație"** care cuprindea referiri și la sportivii de la Gura Humorului și publicat în luna noiembrie sînt departe de adevăr. Cui folosește? În nici un caz muncii de educație. **(EM. F.)**

CORESPONDENȚĂ

FORȚA EXEMPLULUI PROFESORULUI

Am primit la redacție o scrisoare semnată de un cunoscut tehnician și pedagog care a contribuit la conturarea multor destine și cariere sportive, profesorul brașovean **D. Popescu-Colibași.** Din rîndurile dedicate nobilei profesii de educator, responsabilităților sociale deosebite pe care aceasta le implică, spicuim:

„Diferența fundamentală dintre profesiunea de profesor și celelalte constă în faptul că profesorul este în primul rînd un educator. Iar în munca de educație a elevilor exemplul profesorului este determinant. Pornind de la acest punct de vedere, faptele și comportamentele educatorilor față de elevii lor capătă valori deosebite în judecata noastră etică...

Nu de mult, asistînd la un concurs de juniori la Brașov, am avut prilejul să aud niște profesori insultîndu-se între ei, jignind pe arbitri și pe părinții elevilor, în fața acestora. Din păcate, asemenea fapte nu sînt singulare. Cadrele didactice uită adesea că sport înseamnă mai întîi activitate educativă și apoi un rezultat tehnic.

Acum cînd practicarea sportului tinde să cuprindă întreaga masă a tineretului, cred că organele de resort ale Ministerului Educației și Învățămîntului trebuie să ia o atitudine fermă față de cadrele care mai au asemenea manifestări. Profesorul care nu poate să-și exercite sub toate aspectele profesiunea nu mai poate rămîne un exemplu pentru elevii săi".

LECȚIE BRUTALĂ...

Despre un incident petrecut acum cîtva timp în sala de gimnastică a Liceului J. Haltrich din Sighișoara ne-a scris *Ștefan Bucur*, primvicepreședinte al C.M.E.F.S. Autorul scrisorii ne relatează despre atitudinea huliganică a profesorului *Vasile Spătaru* față de persoana sa. Venind cu un grup de copii de la mai multe școli la sala de gimnastică pentru a desfășura un concurs de baschet, prevăzut în calendarul competițional, Șt.B. a găsit sala ocupată de 9—10 sportivi ai Școlii sportive conduși de *V. Spătaru*. Știind că nu există nici un contract între Sc. sportivă și Liceu pentru efectuarea de antrenamente în această sală, precum și faptul că în acea dimineață sala liceului fusese afectată întrecerilor de masă de care aminteam, prim-vicepreședintele C.M.E.F.S. i-a cerut profesorului să-și întrerupă antrenamentul. Acesta însă a refuzat. La insistențele celui dintîi, prof. V.S. a început să profereze injurii la adresa lui Șt. Bucur. După ce i-a pus în vedere să părăsească el sala, V. Spătaru a devenit violent, însfăcîndu-l de guler și scoțîndu-l afară cu forța. Actul brutal al profesorului care, în postura sa de... educator, a dat celor cîteva zeci de elevi prezenți o lecție convingătoare de lipsă de educație, a stîrnit deopotrivă surprindere și indignare în rîndul altor profesori aflați acolo. Trebuie să mărturisim că ne neliniștește și pe noi. Nu știm încă ce efect a avut (sau va avea) acest gest asupra conducerii Școlii sportive din Sighișoara, a Inspectoratului școlar...